

3 JONGE VROUWEN AAN HET EINDE VAN HUN LEVEN

'Ik geniet nog van elk mooi moment'

Wat doet dat met je, leven in reservetijd? Annabelle, Romy en Monica zijn ongeneeslijk ziek. **"Dood gaan we allemaal een keer, het verschil is dat ik weet dat het in de nabije toekomst gebeurt. En tot die tijd haal ik alles uit het leven."**

Annabelle

Romy

Monica

Nadat Annabelle (50, allround make-up-artist) in 2018 was behandeld voor eierstokkanker, sloeg het noodlot eind vorig jaar opnieuw toe. Onlangs trouwde ze symbolisch met haar man Bas en hun twee pleegdochters Amber (8) en Nona (7).

Annabelle: "Al jaren had ik een grote, pijnlijke cyste op mijn linkereierstok. Zes jaar lang ging ik van arts naar arts, maar er werd steeds gezegd dat het niet ernstig was en dat er niks aan gedaan kon worden. In 2018 werden er toch kwade cellen gevonden. Ik had eierstokkanker. Verslagen hoorde ik het aan. Al die tijd had ik het dus goed aangevoeld. Wat als de artsen beter naar me hadden geluisterd? Omdat de verwachting was dat ik zou genezen, ging ik vol moed de strijd aan. De chemotherapie werd zo snel mogelijk gestart en ik kreeg het zwaar te verduren. Ik was daar echt helemaal kapot van. Na de kuur was de tumor op mijn eierstok niet meer zichtbaar. Het herstel kon beginnen, maar anderhalf jaar lang bleef ik erg zwak en benauwd."

Vernietigende uitslag

"Voor de zekerheid wilde ik graag een longfoto. Er bleek een grote tumor te zitten in de lymfe tegen mijn long en luchtpijp aan. Achteraf bleek het een uitzaaiing van de eerdere tumor op mijn eierstok. Er volgde opnieuw onderzoek en ik kreeg de vernietigende uitslag dat er niks meer aan te doen was. Hoelang ik nog had, wilde de arts niet zeggen. In ieder geval niet lang. Het was vreselijk nieuws. Hoewel ik een nieuwe chemo niet meer wilde omdat de eerste kuur al zo vreselijk zwaar was, heb ik in maart dit jaar toch een nieuwe kuur gedaan. Helaas heeft het niet veel verbetering gebracht, maar ik deed het vooral voor mijn pleegdochters Amber en Nona. Mijn man en ik zorgen al jaren voor hen. Ze voelen als onze eigen dochters. Het was erg moeilijk om ze te vertellen dat ik ernstig ziek ben. Ik wil ze niet achterlaten."

Liefde bezegelen

"Hoewel ik nog steeds boos ben dat ik met mijn klachten nooit serieus ben genomen, wil ik daar niet in blijven hangen. Ik wil vooral genieten van ons gezin. In de zomer zijn we met z'n viere symbolisch getrouwd. Met onze 'bruiloft' wilde ik de liefde tussen ons bezegelen. Het was een prachtige dag en de meiden kregen een speciale ring. Zo zijn we voor altijd met elkaar verbonden, ook als ik er niet meer ben."

**'IK WIL NIET
BLIJVEN HANGEN
IN BOOSHEID,
IK WIL GENIETEN'**

'TREUREN DOEN
ZE MAAR ALS IK
DOOD BEN, NU IS
HET MIJN TIJD!'

Toen Romy (34) twee jaar geleden hoorde dat ze uitgezaaide borstkanker had, gaf ze zichzelf één minuut om te huilen. Daarna herpakte ze zich. Haar oudste zoon is achttien, de jongste dertien en ze werkte als wijkverpleegkundige.

Romy: "Precies twee weken voor het slechte nieuws ontdekte ik een deuk in mijn linkerborst. Alsof er een hap uit was. Mijn gevoel zei dat het niet goed zat. Met een mammografie werd mijn vermoeden bevestigd: borstkanker. Tijdens een MRI-scan werden er ook uitzaaiingen gevonden in mijn lever, wervelkolom en al mijn botten. Mijn arts viel direct met de deur in huis: 'Ik heb slecht nieuws, u kunt niet meer genezen.'"

Nog niet klaar

"Ik gaf ik mezelf één minuut om te huilen. 'Waarom ik?!' riep ik hard. Mijn moeder, die mee was, barstte in tranen uit. Op een of andere manier werd ik toen heel rustig. In de auto terug naar huis zei ik: 'Het is wat het is. We gaan er gewoon wat van maken.' Hoelang ik nog had, wilde de arts niet zeggen. Een andere arts zei later dat ik op gemiddeld vijf jaar kon rekenen. Inmiddels heb ik er meerdere behandelingen op zitten om de groei van de kankercellen zo lang mogelijk stil te leggen. Omdat de tumoren hormoongevoelig zijn, zijn ook mijn eierstokken en baarmoeder verwijderd. Zware behandelingen, maar ik ben nog niet klaar om op te geven. Treuren doen de mensen die mij lief hebben maar als ik dood ben. Nu is het mijn tijd!

Door mijn ziekte werk ik niet meer. Ik geniet oprecht van alle dingen die wel leuk zijn. Ik ga veel dagjes en weekenden weg en ik vind het ook heerlijk om lekker met mijn zoons leuke dingen te doen."

Er alles aan doen

"De jongens weten dat ze uiteindelijk zonder mij verder moeten, maar we staan er niet te veel bij stil. Wel probeer ik ze zo goed mogelijk voor te bereiden. De oudste is achttien en zal straks op eigen benen staan. De jongste is pas dertien en daarom wil ik er alles aan doen om hem in ieder geval ook jongvolwassen te zien worden. Dat ik mijn kinderen niet ouder zal zien worden, vind ik erger dan doodgaan. Mijn doel is daarom om 20 maart 2025 te halen, de dag waarop mijn jongste achttien wordt. Als ik dat heb gehaald, kan ik gaan, maar nu nog niet."

Ruim twee jaar geleden kwam Monica (52) erachter dat ze uitgezaaide eierstokkanker heeft. Ze besloot zich niet te laten behandelen. Ze heeft een dochter van dertig en een kleinzoon van vijf. Ze werkte als rouw-, depressie- en stresstherapeut.

Monica: "Ik was topfit en in de bloei van mijn leven. Opeens kreeg ik in augustus 2018 hevige rugpijn, die doortrok naar mijn buik. Er werd gedacht aan een blaasontsteking, een nierbekkenontsteking en uiteindelijk zelfs aan nierstenen, maar dat was het allemaal niet. Nadat ik thuis in elkaar was geklapt van de pijn, bleek het foute boel te zijn. Ik had een kwaadaardige tumor van 8,4 centimeter op mijn linker eierstok en de kanker was via mijn middenrif ook uitgezaaid naar mijn longen. Door de tumor was mijn eierstok twee

keer om zijn eigen as gedraaid. De kanker bevond zich in stadium vier, wat betekende dat ik niet meer kon genezen. Wel moest ik met spoed worden geopereerd, anders zou ik direct overlijden.

Mijn levensverwachting was zes maanden tot twee jaar. Een experimentele chemokuur was mogelijk, maar de kans dat ik na vijf jaar nog zou leven, was dan nog steeds minder dan vier procent. Mijn wereld stortte in. Ik was verschrikkelijk verdrietig en boos. Plotseling bevond ik me in overleefmodus, maar ik besepte al snel dat ik dat

helemaal niet wilde. Ik wilde leven en niet óverleven. Daarom besloot ik niet voor chemotherapie te gaan. Mijn dochter stond vanaf het eerste moment achter mijn keuze."

Leuke dingen samen

"Werken doe ik inmiddels niet meer. Ik doe zo veel mogelijk leuke dingen met mijn dochter en kleinzoon. We gaan lekker uit eten, kijken samen een film, gaan eropuit... Ik hoop dat zij zich later vooral de leuke dingen die we samen hebben gedaan herinneren. Om hen straks te moeten loslaten, vind ik

vreselijk. Loslaten is 't moeilijkste wat er is. Ik ben heel sterk, maar ik heb ook slechte dagen. Dan voel ik me fysiek minder of ben ik gefrustreerd. Toch probeer ik er altijd het beste van te maken. Ik heb geen partner, maar wel een vangnet in de vorm van ontzettend lieve mensen die mij erdoorheen helpen. Op de constante pijn in mijn botten na voel ik me nu goed. Ik heb kanker, maar ik ben meer dan alleen ziek. Ik vertik het dan ook om de tijd die me nog rest te laten bepalen door mijn ziekte. Dood gaan we allemaal een keer, het verschil is dat ik weet dat het in de nabije toekomst gebeurt. En tot die tijd haal ik alles uit het leven."

**'IK WIL LÉVEN,
NIET OVERLEVEN'**